

Sygn. akt I C 1273/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 13 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Zdrzałka-Szymańska

Protokolant: Alicja Ziomek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 lutego 2014 roku we W.

sprawy z powództwa (...) S.a.r.l. z siedzibą w Luxembourg

przeciwko E. D.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...). à r. l. z siedzibą w Luxembourg reprezentowana przez radcę prawnego wniosła w dniu 21 czerwca 2013 r. pozew przeciwko E. D. o zapłatę kwoty 813 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 29,90 zł liczonymi od dnia 13 kwietnia 2004 r. do dnia zapłaty, od kwoty 29,90 zł liczonymi od dnia 13 maja 2004 r. do dnia zapłaty, od kwoty 29,90 zł liczonymi od dnia 13 czerwca 2004 r. do dnia zapłaty, od kwoty 29,90 zł liczonymi od dnia 13 lipca 2004 r. do dnia zapłaty, od kwoty 29,90 zł liczonymi od dnia 13 sierpnia 2004 r. do dnia zapłaty, od kwoty 29,90 zł liczonymi od dnia 13 września 2004 r. do dnia zapłaty, od kwoty 29,90 zł liczonymi od dnia 13 października 2004 r. do dnia zapłaty, od kwoty 29,90 zł liczonymi od dnia 13 listopada 2004 r. do dnia zapłaty, od kwoty 29,90 zł liczonymi od dnia 13 grudnia 2004 r. do dnia zapłaty, od kwoty 29,90 zł liczonymi od dnia 13 stycznia 2005 r. do dnia zapłaty, od kwoty 29,90 zł liczonymi od dnia 13 lutego 2005 r. do dnia zapłaty, od kwoty 29,90 zł liczonymi od dnia 13 marca 2005 r. do dnia zapłaty, od kwoty 29,90 zł liczonymi od dnia 13 kwietnia 2005 r. do dnia zapłaty, od kwoty 29,90 zł liczonymi od dnia 13 maja 2005 r. do dnia zapłaty, od kwoty 29,90 zł liczonymi od dnia 13 czerwca 2005 r. do dnia zapłaty, od kwoty 29,90 zł liczonymi od dnia 13 lipca 2005 r. do dnia zapłaty, od kwoty 29,90 zł liczonymi od dnia 13 sierpnia 2005 r. do dnia zapłaty, od kwoty 35 zł liczonymi od dnia 13 września 2005 r. do dnia zapłaty, od kwoty 35 zł liczonymi od dnia 13 października 2005 r. do dnia zapłaty, od kwoty 35 zł liczonymi od dnia 13 listopada 2005 r. do dnia zapłaty, od kwoty 35 zł liczonymi od dnia 13 grudnia 2005 r. do dnia zapłaty, od kwoty 35 zł liczonymi od dnia 13 stycznia 2006 r. do dnia zapłaty, od kwoty 35 zł liczonymi od dnia 13 lutego 2006 r. do dnia zapłaty, od kwoty 35 zł liczonymi od dnia 13 marca 2006 r. do dnia zapłaty, od kwoty 12,96 zł liczonymi od dnia 13 kwietnia 2006 r. do dnia zapłaty, od kwoty 22,04 zł liczonymi od dnia 13 kwietnia 2006 r. do dnia zapłaty, od kwoty 24,70 zł liczonymi od dnia 13 maja 2006 r. do dnia zapłaty, oraz zwrotu kosztów procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że na podstawie umowy cesji przejęła od (...) S.A. prawa do wierzytelności z tytułu świadczenia usług związanych z zawartą umową abonamentową. Strona powodowa dochodzi od pozwanej zapłaty za nieopłacony abonament w łącznej wysokości 813 zł wraz z ustawowymi odsetkami, zgodnie z załączonym częściowym wykazem wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dnia 03 lipca 2012 r.

Pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie złożyła żadnych wyjaśnień w sprawie ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana E. D. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę abonamentową.

dowód: duplikat częściowego wykazu wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dnia 03 lipca 2012 r., k. 24

W dniu 03 lipca 2012 r. strona powodowa zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której nabyła bezsporne i wymagalne wierzytelności pieniężne względem abonentów z tytułu niezapłaconych należności wynikających z zawartym umów o świadczenie usług, określone w załączniku nr 1 do umowy – Wykaz wierzytelności, stanowiący integralną część umowy. Strona powodowa sporządziła zawiadomienie o przelewie wierzytelności przysługującej względem pozwanej w kwocie 813 zł.

dowód: duplikat umowy cesji wierzytelności z dnia 03 lipca 2012 r., k. 18 -19; duplikat zawiadomienia o cesji wierzytelności z dnia 03 lipca 2012 r., k. 24

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu w całości.

Zgodnie z treścią przepisu art. 339 § 1 i § 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z uwagi na fakt, iż pozwana E. D. nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie złożyła żadnych wyjaśnień w sprawie ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, Sąd na rozprawie w dniu 13 lutego 2014 r. wydał wyrok zaoczny.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie ze względu na to, iż w ocenie Sądu roszczenie strony powodowej nie zostało udowodnione. Sąd uznał, że strona powodowa nie udowodniła nie tylko wysokości zobowiązania pozwanej względem strony powodowej, ale również jego istnienia w ogóle.

Jak stanowi przepis art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Założeniem rozwiązania legislacyjnego przyjętego w art. 6 k.c. jest obowiązywanie zasady kontrydiktoryjności (sporności). Idea sporu zadecydowała o regule rozkładu ciężaru dowodu. Przepis art. 6 k.c. jest w istocie normą decyzyjną w tym znaczeniu, że przesądza on w określonych sytuacjach o sposobie wyrokowania sądu w postaci oddalenia powództwa. Ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Instytucja ta spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontrydiktoryjności) w procesie. Po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.) Sąd zatem wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. (vide wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża stronę. Sąd został wyposażony w uprawnienie (a nie obowiązek) dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.)). Zarazem podkreśla się w doktrynie i praktyce, że

sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP; vide wyrok Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001/7-8/116).

W niniejszej sprawie strona powodowa nie udowodniła, że przysługuje jej wobec pozwanej dochodzone roszczenie. Strona powodowa reprezentowana w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika na poparcie swojego żądania przedłożyła jedynie duplikat umowy sprzedaży wierzytelności dnia 03 lipca 2012 r. wraz z częściowym wykazem wierzytelności, oraz zawiadomienie o przelewie wierzytelności. Na podstawie załączonych do pozwu dokumentów Sąd był w stanie ustalić jedynie, że pozwaną łączyła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowa abonamentowa oraz, że sporządzono zawiadomienie o przelewie wierzytelności w kwocie 813 zł na rzecz (...) s. r. l. z siedzibą w Luxembourg, chociaż nie wiadomo już, czy dokumenty te zostały sporządzone przez umocowane do tego osoby oraz czy kwoty z nich wynikające odpowiadają faktycznemu stanowi zadłużenia pozwanej, jeśli w ogóle takie zadłużenie istnieje. Ponadto wskazać należy, że nie przedłożono dowodu choćby nadania pisma o nazwie „zawiadomienie”, nie mówiąc o dowodzie jego doręczenia pozwanej, w celu wykazania dojścia do jego wiadomości oświadczenia strony powodowej w nim zawartego.

Mając powyższe na uwadze, wobec braku jakichkolwiek dowodów świadczących o istnieniu zobowiązania pozwanej wobec strony powodowej i jego wysokości, orzeczono jak w wyroku.